

Вопросы ономастики 16. (2019)

Főszerkesztő: JELENA BEREZOVIČS. Uráli Állami Egyetem, Jekatyerinburg.

1. 244 lap, 2. 295 lap, 3. 251 lap, 4. 275 lap

Az állandó Tanulmányok mellett továbbra is számonként változó rovatszerkezettel megjelenő orosz folyóirat 16. évfolyamában összesen 42 tanulmány és számos kisebb írás jelent meg orosz, angol és német nyelven. Az évfolyam az utóbbi években megszokott három helyett négy számmal jelentkezett.

1. szám

Tanulmányok. Az első számban nyolc orosz és három angol nyelvű tanulmányt olvashatunk. A. JE. PETROSZJAN cikke középkori örmény irodalmi szövegek alapján a legősibb, hellenizmus előtti örmény pantheon egyik istenének alakját és nevét igyekszik rekonstruálni, ókori görög és perzsa mitológiai párhuzamokat is figyelembe véve (7–18). H. DIRBAS hasonló témával foglalkozik: miután egy 19. századi elmélet, mely szerint a sémi nyelvek állapotokra utaló közszavakból keletkezett személynevei ősi totemizmusra utalnak, visszatérni látszik, megvizsgálta ennek alátámaszthatóságát névtani szempontból (19–35). Amorita, héber, arámi és arab nevek vizsgálata alapján arra jutott, hogy az említett feltételezés nem bizonyítható egyértelműen. N. M. ZAJKA dél-franciaországi, helyiel való kapcsolatra utaló családnévek 1881–1915 közti állományát, annak időbeli változását és területi változatosságát elemzi névföldrajzi, gazdasági és nyelvtudományi szempontból (36–52). Számos figyelemreméltó megállapítása közül csupán kettőt kiemelve megemlítendő, hogy e névtípus aránya nagyobb városokban alacsonyabb, valamint az okszitán és a francia nyelvű vidékeken eltérő e névfajta aránya. L. A. FEOKTYISZTOVA olyan orosz nyelvjárási közszavakkal foglalkozik, amelyek homonimek a *Jelena* 'Ilona' névvel vagy annak valamely változatával (53–70). A homonimáknak három fő típusát különíti el, a véletlen egybeesés mellett a köznevesülés eredményét is közéjük értve. N. M. SVAREV a *Maurtóból* keletkezett orosz személy- és helynevekkel foglalkozik történeti szempontból, különös figyelmet szentelve a *Maurino* típusú helyneveknek, amelyek a jaroszlavlvi régióban, valamint Kosztroma, Vologda és Vlagyimir környékén igen elterjedtek (71–103). TÓTH VALÉRIA és RÁCZ ANITA közös cikke a középkori magyar településnév-állomány példáján keresztül mutatja be, hogyan használhatók a népnévi eredetű településnevek egy-egy terület adott időbeli etnikai összetételének feltárására (104–120). A módszer bemutatása kapcsán számos ponton óvatosságra, az adatok körültekintő értékelésére intenek. E nevek ugyanis nem feltétlenül a lakosok, hanem akár a tulajdonosok etnikumára is utalhatnak, ráadásul a népnevekből személynevek is keletkezettek, így a vizsgált helynevek esetenként nem feltétlenül népnevekre, hanem személynevekre vezethetők vissza. D. IVŠIĆ MAJIĆ az Adriai-tenger azon szigetneveit fogja vallatóra, amelyek még a szláv betelepülés előtti időkre vezethetők vissza, és kölcsönzés útján kerültek a horvát nyelvbe (121–139). A 9–13. századi források alapján a szerző összeállítja e nevek történeti adatait, végigkísérve a nevek alakjának változásait annak érdekében, hogy felismerje rajtuk a horvát nyelvi hatás

legkorábbi nyomait. F. G. HISZAMITGYINOVA, R. T. MURATOVA, G. N. JAGAFAROVA és M. R. VALJEVA közös írásának középpontjában a baskír helynevekben megjelenő színnevek állnak, az ezekből keletkezett helynevek ugyanis az egyik legjellemzőbb típusként a baskír helynevek 6%-át teszik ki (140–159). A színnevek különféle szerkezetekben jelenhetnek meg (pl. földrajzi köznévhöz, állatnévhöz, növénynévhöz kapcsolódva). JU. SZ. KOSZTILEV az Oroszországhoz tartozó Szevernaja Zemlja szigetcsoport azon helyneveivel foglalkozik, amelyek az Északi-sarkvidék felfedezésének szovjet időszakából származnak (160–172). Megállapítása szerint a névadások, esetenként többszöri névváltoztatások mögött szinte minden esetben ideológiai motiváció, propagandisztikus cél fedezhető fel. M. V. AHMETOVA az orosz Sztaraja Russza város lakosságának kétféle megnevezését, azok dominanciájának változását követi nyomon különféle szövegtípusok (irodalom, sajtó, történeti szakirodalom) alapján a 19. század végétől napjainkig (173–199). N. R. OJNOTKINOVA munkája az altáji nyelveket beszélő sámánhitű népek néhány istennevének etimológiáját igyekszik feltárni, mivel ezek ismerete elengedhetetlen az istenségek funkcióinak megismeréséhez (200–212). Megállapítása szerint a nevek jellemzően természeti jelenségek, tárgyak és történelmi személyek mitologizálásával születtek, és gyakran utalnak az alvilágra.

Rövid közlemények. A rovat egyetlen cikkében A. D. KAKSZIN a dél-szibériai Hakasz-föld vízneveinek történeti-nyelvi rétegeit igyekszik elkülöníteni (213–221). Megállapítása szerint a török nyelvű neveket megelőző rétegekben szamojéd, ugor és indoeurópai eredetű nevek is fellelhetők, tükrözve a terület korábbi lakosságának nyelvi-etnikai sokszínűségét.

Recenziók. A rovat ez alkalommal csupán egy ismertetést közöl: G. HOLZER németül mutatja be W. WENZELnek a szászországi helynevek korai, német betelepedés előtti szláv eredetű elemeit tárgyaló, szintén német nyelvű kötetét (222–227).

Megemlékezés. E rovatban két, 2018-ban eltávozott névkutatóról, M. Majtánról (228–230) és Th. Witkowskiról (231–232) emlékeznek meg kollégáik.

Évfordulók. A folyóirat szerkesztősége egy rövid szakmai életrajzzal és munkáinak összesített bibliográfiájával köszönti a 2018-ban 80. életévét betöltő R. A. Agejevát (233–244).

2. szám

Tanulmányok. A második számban nyolc orosz és egy angol nyelvű munkát olvashatunk. T. A. AGAPKINA, JE. L. BEREZOVICS és O. D. SZURIKOVA közös írása (7–68) egy tanulmányorozat harmadik része, mely a mágikusnak tartott köveknek adott ősi nevek eredetét és változatait vizsgálja. E nevek elsősorban a szlávok lakta vidékek északi részének (különösen a mai Oroszország és Belarusz területének) mitológiai hagyományában maradtak fenn. L. N. VINOGRADOVA olyan személynevekkel foglalkozik cikkében, amelyeket ördögökre utaló eufemizmusként használtak a ruszin népi hagyományban (69–84). E nevek (jellemzően férfinevek) meglepően nagy mennyiségben maradtak fenn, és az ördögök azon fajtájára utalnak, amelyek a népi hiedelem szerint a keresztleletlenül elhunyt gyermekek lelkéből keletkeznek; ez magyarázza a számos becéző formát. A. V. CSERNIH (85–110) a Perm–Káma régió óhítű csoportjaira a nép körében használt kifejezéseket vizsgálja. E csoportnevek többsége a magyarban nem minősül tulajdonnévnek, ugyanakkor közülük több személynévből vagy eseménynévből keletkezett. V. SZ. KUCSKO az Arhangelszki terület Onyega régiójában használt, keresztény, országos vagy helyi hagyományokhoz kötődő egyedi ünnepnevek rendszerét írja le tanulmányában (111–128). E nevek létezésére az Uráli Egyetem 2018-as helynévgyűjtő útján figyeltek fel a kutatók. V. V. WARDITZ írása

egyrészt azokat a kulturális, vallási, politikai és ideológiai tényezőket igyekszik feltárni, amelyek az orosz keresztnévdivatot formálták 1700-tól az 1920-as évekig, másrészt bemutatja e változásokat, a nyelven kívüli folyamatok egymással sokszor ellentétes hatását (pl. európaivá tétel vagy oroszosítás, modernizáció vagy archaizálás) (129–144). JE. V. ZAHAROVA a karéliei helynevekben szereplő, 'átkelő' jelentésű elemeket (pl. 'híd', 'gázló', 'rév') választotta elemzése tárgyának (145–167). Számos karjalai és orosz eredetű tövet sikerül feltárnia; ezek területi megoszlása egybeesik a régióval kapcsolatos történeti adatokkal. L. TOORIANS egyes észak-hollandiai helynevek lehetséges kelta eredetét veti fel írásában (168–177). A terület a 4. században elnéptelenedett, majd az 5. században újra benépesült; ekkor vehette át a kelta helyét a germán, amely ugyanakkor szubsztrátumként máig is őrizhet kelta elemeket. N. V. SIMKEVICS cikke az orosz rendszerváltás utáni pártok, egyesületek, csoportok nevével, illetve az ezeket létrehozó jellemző névadási tendenciákkal foglalkozik (178–198). Ezekre – a szláv névkutatásban igen jellemző módon – külön terminust is alkot: *политоним*-nek, azaz *politonimá*-nak nevezi őket. L. N. IKITJAN egy Leonyid Andrejev orosz író által alkotott névvel kapcsolatos vitás kérdéshez szól hozzá (199–212). Aprólékos bizonyításának lényege, hogy a címszereplő *Zseguljev* családnévét nem a Zsiguli-hegység neve motiválta, mint korábban gondolták, s az írói névadás vizsgálata nem lehetséges az író névadási-névközpontosi szokásainak, művei névrendszerének ismerete és pragmatikai szempontok bevonása nélkül.

Vita. A rovatban két, orosz nyelvű cikket olvashatunk. Az elsőben A. K. ALIKBEROV és O. A. MUDRAK a *Kaukázusi Albánia* nevű, egy (a mai Albániával semmiféle kapcsolatban nem álló), hajdan a Kaukázus és a Kaszpi-tenger közt fekvő ókori állam elnevezéseinek eredetét, illetve azoknak az *alán* népnévvel való etimológiai kapcsolatát tárgyalja, egy új etimológiát javasolva (213–231). JU. A. DZICCOJTI az említett cikk érveit részletesen megfontolva továbbra is a hagyományos etimológiát tartja érvényesnek. Véleménye szerint a szerzők téves következtetésekre jutottak, mert számos, az iráni és alán kultúrával foglalkozó szakmunkát figyelmen kívül hagytak, valamint korlátozott ismeretekről tesznek tanúbizonyságot az oszét nyelv történeti fonológiája és morfológiája terén (232–258).

Rövid közlemények. LA DUNIFA angol nyelvű írásában az indonéziai buton törzsre napjainkban jellemző egyénnévadási rendeket követi nyomon, feltárva a globalizáció hatásait, a hagyományos buton nevek lassú eltűnését (259–268).

Áttekintés. A rovat egyetlen, orosz nyelvű cikkében K. HENGST a németországi szláv nevekkel kapcsolatos kutatásokat, azok intézményrendszerét és főbb eredményeit mutatja be a 20. század elejétől napjainkig terjedően (269–280).

Recenziók. A rovat egyetlen írásában Sz. O. GORJAJEV ismerteti egy, a B. A. USZPENSZKIJ és F. B. USZPENSZKIJ szerzőpáros által írt, orosz szerzetesi névadásról és névhasználatról szóló monográfiát (281–290).

Könyvespolc. A rovat négy, 2017–2019 közt megjelent névtani kiadványról (két monográfiáról, egy szótárról és egy konferenciakötetről) közöl rövid, orosz nyelvű összefoglalót (291–295).

3. szám

Tanulmányok. A rovat tizenkét orosz nyelvű tanulmányt tartalmaz. Az elsőben A. F. LITVINA és F. B. USZPENSZKIJ a szentek 16–17. századi Oroszországra jellemző ún. kettős tiszteletét tárgyalja (9–29). Ekkoriban ugyanis a források szerint számon tartották, hogy

a több azonos nevű szent közül a gyermek melyikét kapta (ezzel látták biztosítottnak a névadó szent aktív védelmező szerepét), de a régebbi, nem orosz szenttel együtt azt az orosz szentet is tisztelték, aki erről a korábbi szentről kapta a nevét. JU. V. BOROVIK írása a jekatyerinburgi óhitűek 20. század eleji keresztnévadási szokásait elemzi egyházi anyakönyvek alapján, más vidékekkel való összevetésben (30–47). A függelék közli az összes, 1907–1926 közt regisztrált nevet nemek szerinti bontásban, a 23–24 leggyakoribbat gyakorisági sorrendben. A. A. PLOTNYIKOVA munkája szintén az óhitűek névadási szokásaival foglalkozik, a jelenleg Lettországhoz tartozó Latgale régió egyházi feljegyzései alapján (48–60). Ezekből nemcsak a standard formák, hanem ezek kollokvialis változatai is összegyűjthetők voltak. Ezek közelebbi képet nyújthatnak a névhasználatról, hasonlóképpen a 2016–2017-ben helybéli óhitűekkel készült interjúkhoz. I. I. MULLONEN a rezsemantizáció (tkp. népetimológias helynév-átértelmezés) három főbb típusát különíti el karéliai helynevek alapján, helyi mondákat is felhasználva (61–77). L. V. VORONYINA, JU. N. MELNYIKOVA és T. N. SZKOKOVA közös tanulmánya a német helynevek alkotásmódjainak mintázatával kapcsolatos publikációk sorába illeszkedik: olyan nevekkel foglalkozik, amelyeknek keletkezésmódja a képzés és összetétel határterületén helyezhető el (78–90). E keletkezésmódokat igyekeznek nyelvtörténeti korszakokhoz is kötni, megjegyezve, hogy egy-egy név mai alakjának létrejöttében egyszerre több, gyakran időben is elkülöníthető folyamat is közrejátszhatott. L. Z. PODBEREZKINA egy orosz nemzeti park szabadmászói (azaz köteleket és egyéb eszközöket nem használó hegymászói) által használt személy- és helyneveket, valamint jellemző terminusokat, illetve ezek fajtáit és alkotásmódjait vizsgálja írásában (91–109). A 150 éves múltra visszatekintő, saját ceremóniákkal, ünnepekkel és szokásokkal rendelkező közösség által használt egyedi névrendszerre a szerző mint a csoportgondolkodás kifejezőjére tekint. A. A. GARANYIN és R. M. GARANYINA közös cikke olyan, személynévi eredetű modern orvosi terminusokkal foglalkozik, amelyek betegségek, tünetek, tesztek, gyógymódokat stb. neveznek meg (110–124). Elemzésük kiemelt szempontja a névadó nemzetisége, valamint az elnevezést befolyásoló történelmi, kulturális és gazdasági környezet. I. A. PODJUKOV olyan tulajdonneveket állít cikke középpontjába, amelyek az oroszban a túlvilággal kapcsolatos fogalmak megjelölésére használatosak (pl. a halál metaforikus megnevezései, temetők vagy túlvilági lények nevei) (125–139). E nevek egyrészt a hívők archaikus világlátásáról tanúskodnak, amely szerint a túlvilág elválaszthatatlan az élők világától, másrészt a halál problémájának egyfajta pszichológiai adaptációjaként szolgálnak. G. B. MADIJEVA, V. I. SZUPRUN és G. A. BORIBAJEVA közös tanulmánya kazahsztáni városnevek tudományos etimológiáit veti össze népetimológias és mai, tudománytalan magyarázataikkal (140–161). Ennek során egyrészt a tudósok felelősségét hangsúlyozzák az áltudományos információk terjedésének ellensúlyozásában, másrészt annak fontosságát, hogy feltárják a nem tudományos etimológiák mögötti társadalmi okokat és kulturális mintázatokat. M. V. GOLOMIDOVA cikke azt veti fel, hogy a márkanévadási módszereket érdemes lenne a hivatalos városi helynevek létrehozásában is alkalmazni (162–178). Ilyen módszer például a hasonló denotátumok neveinek áttekintése, a név általi imázsépítés lehetőségeinek felmérése, az elnevezendő objektumot a többitől megkülönböztető, azt versenyképessé tévő tulajdonságok megállapítása vagy a név hatásának előzetes tesztelése egy kisebb befogadói csoporton. JU. A. KACSALKOVA és M. E. RUTH írása is a városi helynevekhez kapcsolódik: az utcanévadás és -változtatás ideológiai hátterére, illetve a változtatások társadalmi megítélésére mutat rá a szovjet éra utáni időszak jekatyerinburgi példája alapján, két uráli egyetem hallgatóival végzett felmérés alapján (179–192). G. V. SZUDAKOV munkája

az orosz településnevek standardizációjának fontosságát hangsúlyozza, bemutatva az erre irányuló törekvések eddigi eredményeit is (193–204). Az egységesítésnek az írott forma mellett a kiejtésre is fontos kiterjednie, mint azt nem helybéliek, például médiaszereplők által hibásan kiejtett számos név példája igazolja.

Rövid közlemények. A rovat két rövidebb, angol nyelvű írást közöl. Az elsőben A. BREEZE az angliai *York* városnév etimológiája kapcsán fogalmaz meg új gondolatokat (205–211). A szakirodalomban felmerült két lehetséges eredet közül a latin *Eburus* személynévből való eredeztetés mellett áll ki, szemben a ’tiszafa’ jelentésű ír *iubhar* szóból való magyarázattal. X. SOUSA családnévöldrajzi témájú munkája a *Cartografia de Apelidos de Galicia* online szabadon hozzáférhető oldalt mutatja be (212–223). A program a galíciai (spanyolországi) családnévek mai területi megoszlását mutatja népszámlálási adatok alapján.

Megemlékezés. A rovatban T. N. DMITRIJEVA tekinti át röviden oroszul a 2019-ben elhunyt Székely Gábor pályáját (224–241). A Pécsi Tudományegyetem nyelvésze 2005–2014 között öt nyelvészeti gyűjtőutat is vezetett az Észak-Urálban, melynek során manysi helyneveket is gyűjtött és elemzett, összevetve ezeket Reguly Antal térképével. A nekrológot Székely Gábor műveinek bibliográfiája egészíti ki (242–246).

Tudományos élet. A rovat egyetlen cikkében E. N. BEKASZOVA és P. A. JAKIMOV orosz nyelvű összefoglalóját olvashatjuk a 2018 novemberében megrendezett 4. Összorosz Konferenciáról (247–251).

4. szám

Tanulmányok. A rovat nyolc orosz és két angol nyelvű tanulmányt tartalmaz. Az első, orosz nyelvű munkában V. L. VASZILJEV a *Volga*, a *Dvina* és a *Dnyeper* folyónevek sokat tárgyalt etimológiájához szól hozzá, a korábbiakat kritikus szemmel áttekintve, majd új eredeztetéseket javasolva (9–32). B. M. PRÓSPER az ókori Emonában (egy, hajdan a mai Ljubljana helyén fekvő városban) talált feliratok számos személynévének eredetére igyekszik fényt deríteni angol nyelvű írásában (33–73). A kontaktusnyelvészet módszereit és a kelta nyelvjárások vizsgálatának eredményeit alkalmazó kutatása szerint a nevek jelentős része nem egy máshonnan ismeretlen indoeurópai nyelvjáráshoz köthető, ahogyan korábban feltételezték, hanem keleti gall vagy itáliai (venét) eredetű. A. K. BAJBURIN egy, az orosz személynévrendben az 1930–40-es évek hivatalos szovjet kommunikációjában bekövetkezett változásnak az okait keresi (74–82). Az indoeurópairól a családnév + apai név + keresztnév sorrendre való áttérést a szerző az egyéniség szerepének korabeli háttérbe szorulásával magyarázza. Napjainkban a két sorrend párhuzamosan él az informális szférában, de eltérő konnotációt hordozva. L. A. FEOKTYISZTOVA a *Dmitrij* ’Demeter’ névvel és annak beceneveivel kapcsolatos konnotációkat tekinti át cikkében e nevek köznevesült, illetve állandósult szókapcsolatokban szereplő alakjainak jelentései alapján (83–107). O. V. BELOVA egy Szmolenszk környéki, áldozócsüdtörtökön szokásos zárandoklat nevének (*гинецъе*), valamint a zárandoklaton részt vevő belarusz parasztasszonyok megnevezésének (*авдомку*) az eredetét igyekszik feltárni néprajzi és dialektológiai módszerek, illetve szakirodalom felhasználásával (108–122). KOVÁCS ÉVA angol nyelvű tanulmánya a Tihanyi, a Százdí és a Garamszentbenedeki Alapítólevél, valamint a Tihanyi Összeírás helynévanyagának szerkezeti, jelentéstani és motivációs elemzésével a korai ómagyar kor helynévalkotási mintázatait vizsgálja (123–133). Ez alapján két fő csoport rajzolódik ki: az egyrészes, személynévből keletkezett neveké (ezek többnyire településnevek), valamint

a kétrészes, földrajzi köznévi utótaggal ellátott, többnyire természeti objektumokat jelölő mikrotoponimáké. A motivációs elemzés kapcsán a szerző hangsúlyozza, hogy e helynevek csak a kellő óvatossággal használhatók fel etnikai rekonstrukcióra, hiszen az alapjukul szolgáló közszavak jövevényszavak, azaz a magyar szókészlet részei is lehetnek, és az idegen eredetű személynevek se feltétlenül utalnak viselőjük idegen etnikumára. I. V. ZOC és O. A. SZULEJMANOVA az orosz városi helyneveknek a latin ábécére való átalakítását (szó szerinti értelemben vett fordítását, transliterációját és transzkripcióját) vizsgálja közös cikkében (134–150). Korpuszukat az a több mint 3000 moszkvai utcanév, valamint a metrómegálló nevei alkotják, amelyek megtalálhatók a nyilvántartásban, valamint térképeken, utcanévtáblákon; módszereik között pedig különféle nyelvű adatközlőkkel készített, fókuszosított interjúk is szerepelnek. A. P. LIPATOVA tanulmánya az internetes személynév-használatot az iskolások online önreprezentációjának eszközeként közelíti meg (151–167). Megállapítása szerint a nemek által alkalmazott eltérő stratégia (vagyis hogy a lányok inkább semleges, a fiúk viszont provokatív formákat használnak) a női és férfiszerepekkel kapcsolatos szociokulturális sztereotípiák lenyomata. I. T. VEPREVA mai orosz vendéglátóipari egységek olyan neveit vizsgálja írásában, amelyek valamely képzeletbeli párbeszéd részletei lehetnének (pl. 'Hol vagy?', 'Visszahívlak, szívem') (168–179). A. A. FOMIN az Alexander Grin egyik művének címét adó és a műben gyakran szereplő *Arventur* név jellemzőit és azok irodalmi funkcióit járja körül cikkében (180–201). A név érdekessége, hogy bár sokszor fordul elő a szövegben, és fontosságát címmé emelése is jelzi, nincs konkrét jelölete a szövegben, így az olvasó se névfajtaához nem tudja kötni, se a névviselő mivoltát, illetve jellemzőit nem tudja megállapítani.

Rövid közlemények. A rovat egyetlen, orosz nyelvű írásában JE. V. SZUNDUJEVA a kínai Belső-Mongólia Autonóm Terület északnyugati régiójában található, növénynévi eredetű helynevekkel foglalkozik, mivel ezek vizsgálata információkkal szolgálhat a mongol betelepülés üteméről (202–211).

Anyagok. E rovatban is egyetlen, orosz nyelvű cikk szerepel: N. V. KABINYINA egy előkészületben lévő helynévszótárt mutat be, amely az Arhangelszki terület egyik régiójának finnugor eredetű helyneveit foglalja majd magában (212–240).

Recenziók. Az aktuális szám két, orosz nyelvű könyvismertetést tartalmaz. Az elsőben N. V. VASZILJEVA mutatja be V. KOHLHEIM írói névadásról szóló német nyelvű monográfiáját (241–251), a másodikban pedig K. A. GEIN egy, a helynévkutatás aktuális kérdéseit tárgyaló tanulmánykötetet (252–259).

Tudományos élet. A rovatban előbb rövid, néhány sortól két oldalig terjedő, orosz nyelvű ismertetéseket olvashatunk 2016–2019 között különféle nyelveken megjelent névtani kiadványokról (260–269), köztük SLÍZ MARIANN *Personal Names in Medieval Hungary* című könyvéről (260–261) és a *Névtani Értesítő* 2018. évi 40. számáról (265–266). Ezt követi a 2018–2019 között megvédett orosz névtani szakdolgozatok adatainak összegzése (270–271).

Megemlékezés. Az évfolyam utolsó számát záró cikkben a 2019-ben elhunyt lengyel névkutató, Stefan Warchoł emlékének adózik M. OLEJNIK és V. I. SZUPRUN (272–275).

SLÍZ MARIANN

ORCID: <https://orcid.org/0000-0001-5959-1018>

ELTE Eötvös Loránd Tudományegyetem

Bölcsészettudományi Kar